

[Indenrigsministeren.]

I øvrigt har socialministeren i de generelle retningslinjer for de to sidste planrunder pålagt kommuner og amtskommuner med særlig lav dækning med visse institutioner at give en nærmere begrundelse for, hvorfor man har en lav dækning.

Til det sidste lille spørgsmål, den lange ventetid på institutionspladserne, må jeg sige, at forekomsten af lang ventetid ofte er et tegn på, at der er et aktuelt behov for at udbygge daginstitutioner i denne eller hin kommune, og at kommunalbestyrelsen må tage denne faktor med ved udarbejdelsen af sine udbygningsplaner. Derimod kan det, og det tror jeg fru Tove Jørgensen er enig med mig i, næppe helt undgås, at der, som nævnt i begrundelsen for spørgsmålet, ved en families flytning fra én kommune til en anden kan gå lidt tid, før der er en ledig institutionsplads i den nye bopælskommune, og så kan det kun betragtes som en fordel, hvis barnet som i det omtalte tilfælde kan få lov at beholde sin tidligere daginstitutionspads i ventetiden.

Tove Jørgensen (DKP):

Jeg kan kun sige, at det er meget beklageligt, at socialministeren ikke selv har tid til at være til stede, men har vigtigere ting for end at besvare spørgsmål om, hvad forældre, der har børn på venteliste, og som ofte må fægte sig frem fra den ene dag til den anden for at kunne passe deres arbejde, skal gøre. Vi kan ikke få svar på, hvorledes ministeren agter at bringe disse tilstande til ophør.

Det kan ikke være rigtigt, at en kommune har ventelister, der svarer til langt over, hvad dens institutioner skal have af børn, og jeg kan nævne, at der i Københavns kommune er 8.000 på venteliste, samtidig med at man arbejder med nedskæringer på 600–800 pladser. Jeg kan give et konkret eksempel fra Holsteinsgade. Der er en selvejende institution, hvor man vil nedskære antallet af børn fra 35 til 24, og det er forældrene selv, der skal udpege de børn, der skal ud. Børne- og Ungdomspædagogernes Landsforbund har set på institutionen og finder ikke, at den er i en sådan forfatning, at der er grund til denne nedskæring.

Jeg kan nævne ventelister i Tåstrup kommune, hvor man arbejder med to forskellige forhold. En venteliste generelt og en venteliste med akutte. Der har man en venteliste til vug-

gestuer på 500, deraf akutte 79, dvs. over én institution. Man skal mærke sig, at børneinstitutioner normalt har mellem 60 og 80 børn, og 80 er kun for fritidshjem. Børnehaver og vuggestuer har ikke over 60 børn normalt.

Man har en børnehaventeliste i Tåstrup på 1.172, deraf er 101 akutte, dvs. næsten 2 institutioner. Man har en venteliste på fritidshjem på 322, 56 akutte, det svarer til en institution rundt regnet. Man har ventelister i Slagelse på 300 og på 103 i Søllerød. Man har også mange på venteliste i Odense. Og det eksempel, jeg har nævnt om en tilflytning, var også til en kommune, hvor der var ventelister i forvejen.

Så skal jeg da lige bemærke, at man på skoleområdet jo godt kan budgettere med, hvor mange pladser man har brug for, og det bør man også gøre på institutionsområdet. Men det, vi savner, er nogle klare retningslinjer fra ministeren for, hvilke tal man kan anerkende, for at der er tilstrækkelig dækning.

Indenrigsministeren (Egon Jensen):

Det var egentlig interessant at få en oplysning om min egen by, Slagelse. Den skal jeg lige få undersøgt. Så vidt mig bekendt passer den ikke, men det skal jeg nok kigge på.

Jeg er selvfølgelig ikke i stand til – det tror jeg fru Tove Jørgensen er klar over – at gå i detaljer omkring dette spørgsmål. Lad mig bare gøre én bemærkning. Det tilkommer hverken fru Tove Jørgensen eller andre at vurdere, hvor det er vigtigst at socialministeren er. Jeg tror, at socialministeren, hvis hun havde fundet, at det var mindre nødvendigt at være et andet sted, havde været her i folketinget, og jeg beklager, at hun ikke har været i stand til at være til stede.

Tove Jørgensen (DKP):

Så havde det jo været muligt for socialministeren at få udsat spørgsmålet en uge, det har socialministeren før gjort over for mig, da det ikke var belejligt for hende at komme.

Jeg synes stadig væk, at vi må bede om at få et løfte om, at der kommer nogle nærmere retningslinjer til kommunerne, for det er også et spørgsmål om, hvorledes borgerne rundt om i landet kan vurdere, hvad der er nødvendige behov. Der er bl. a. kommuner, der ikke anerkender behov, hvis ikke begge forældre har arbejde, og der kan være mange andre forhold, der gør sig gældende. Nogle kommuner har